

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT
ANIMALS™

HORIACI PRÍLIV

JONATHAN AUXIER

FRAGMENT

Spirit Animals Súmrak strážcov Horiaci príliv

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Jonathan Auxier

Spirit Animals – Súmrak strážcov – Horiaci príliv– e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

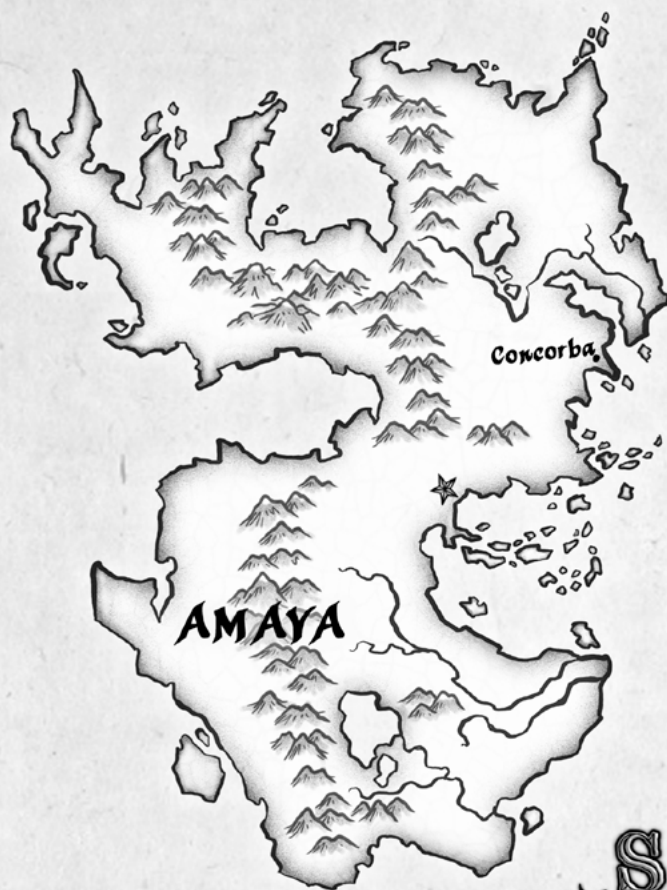
SÚMRAK STRÁŽCOV

SPIRIT
ANIMALS™

HORIACI
PRÍLIV

Jonathan Auxier

 FRAGMENT

ERDAS

Obsah

Oceán hviezd	7
Lovec a korisť	14
Zamrznuté more	18
Roztavené zrúcaniny	24
Pasca	38
Niri	47
Väzeň	53
Dobyté mesto	56
Vzdialený hlas	64
Kovo hovorí	67
Dve veže	73
Pochod Nakazených	82
Nádoby	85
Xanthe sa vracia	94
Wym	100
Obet'	104
Čo sa skrýva pod povrchom	108
Do zbrane	113
Kirat	121
Bitka sa začína	131
Plamene a ľad	136
Posledné slová	149
Strata	156
Otrok a pán	164
Horiaci príliv	168
Lovec a korisť	176

Oceán hviezd

NEBESIA PADALI.

Začalo sa to pred siedmimi mesiacmi. Staršina opičieho kmeňa sa práve chystal otvoriť posvätnú hostinu, keď hore na oblohe čosi zazrel – malý fliačik svetla, ktorý sa blížil k Erdasu.

Stalo sa to dávno, v čase, keď Kovo ešte ani nemal meno.

Pamätal si, že celý kmeň zdvihol oči od jedla a pozrel sa nahor cez temnú klenbu stromov. Pritom všetkým napadla jediná myšlienka:

Padajú nebesia.

„Čo sa deje?“ naznačila Kovova matka otázku čiernymi gorilími rukami.

Staršina zvrátil sivé obočie a posunkom odvetil: „Neviem.“

Kmeň znepokojene zabručal. Stalo sa to po prvýkrát, čo Kovo alebo ktokoľvek iný počul staršinu vyhlásiť, že niečo nevie. Zvyčajne by také priznanie znamenalo jeho smrť –

ostatní striebrohrbáči v kmeni by naňho zaútočili, aby sami zaujali jeho miesto. Teraz však ohromene hľadeli, podobne ako Kovo, na úkaz na oblohe.

Kovo vedel, že ich džungľu obklopuje rozľahlý oceán hviezd, ktoré sa pohybujú po určených dráhach. A hoci sa obloha mihotala ako zvyčajne, horiaca bodka narušila jej harmóniu a razila si vlastnú cestu.

Kovov kmeň sa každý večer zhromaždil, aby pozoroval škvrnku: zakaždým vyzerala väčšia a žiarila jasnejšie. Čoskoro ju dokázali rozoznať aj cez deň. Bolo zrejmé, že ten padajúci kus neba mieri na zem.

Všimli si ho aj ostatné zvieratá v džungli. V kroviskách Kovo zahliadol stáda diviakov, ktoré sa zbehli, aby sledovali približujúcu sa guľu. Na východe počul nepokojné škriekanie sokolov vykrajujúcich na oblohe široké oblúky. Hoci sa Kovo s ostatnými zvieratami nedokázal dohovárať, význam sokolích škrekov mu neunikol: označovali miesto, kam čoskoro dopadne planúci úlomok.

Kovo to miesto veľmi dobre poznal. Poznala ho každá živá bytosť.

Strom.

Posvätný strom, ktorého korene siahali do všetkých kútov sveta, z ktorého sa zrodilo každé steblo trávy, každé tlačúce srdce. A teraz sa naň rútila obloha.

Kovo si spomenul, že uvažoval o tom, čo sa stane, až kus neba napokon strom zasiahne. K podobnej udalosti nikdy predtým nedošlo.

Striebrohrbáči sa zišli na porade. Uzniesli sa, že niekto by sa mal vybrať na miesto, kam odleteli sokoly, aby prinie-

sol správy o tej čudesnej veci. Potrebovali mladého ľudopa, ktorý sa stále dokázal rýchlo pohybovať po stromoch. Nieкого, komu mohli veriť, že sa cestou nestratí a splní úlohu. Nieкого, kto sa nenechá rozptýliť rôznymi tvormi alebo javmi za hranicami džungle. Voľba padla na Kova.

Bola to veľká pocta. Skôr než sa Kovo vydal na cestu, staršina mu venoval pieseň, ktorá sa niesla nocou ako tá najnežnejšia melódia. Postupne sa k nemu pridávali aj ostatní príslušníci kmeňa. Kovo ešte nikdy taký nádherný zbor nepočul.

Kovova matka sa zapojila do spevu ako posledná. Chytila Kova za ruky a pritisla svoj nos na jeho nozdry. Jej vôňu si pamätal dodnes.

Kovo opustil bezpečie džungle a vybral sa k miestu, kam mal kus oblohy dopadnúť. Zem predstavovala nedohľadný kontinent, ktorý pozostával z pralesov, piesočných púští, pohorí a zo snehových plání. Kovo si všimol, že rovnakým smerom ako on putujú aj ďalšie divé zvieratá: lev zo saván, chobotnica zo sírovej delty, had z vyprahnutých močiarov a biela medvedica z horského ľadovca. Za normálnych okolností by sa ich pokúsil napadnúť alebo ony by napadli jeho, ale teraz sa zdalo, že všetci majú rovnakú úlohu.

Napokon sa Kovo spolu s ostatnými zvieratami ocitol na vrcholku vysokej hory pokrytej bujnou, veľmi zvláštnou zeleňou. Zišli sa tu tisíce zvierat najrôznejších druhov, aby sa stali svedkami nevidanej udalosti. Všade rástli nízke stromy. Na šplhanie sa nehodili, ale zato boli obsypané ovocím. Kovo ich plody nepoznal, a tak nič nejedol.

Po dlhom putovaní konečne dorazil k stromu: stál v duhtej hore a jeho kmeň siahla neuveriteľne vysoko. Mohutné

husté konáre, striebisté a pevné, sa rozpínali na všetky strany. Kovo v úrodnej pôde pod sebou cítil šepot životodarných koreňov. Vyliezol na mohutný balvan obrastený machom a sledoval padajúci úlomok oblohy. Odtiaľto mal výhľad na krajinu, ktorá sa rozprestierala tisíce míľ doširoka-dodaleka.

Kus neba už horel. Horúca guľa, ktorá vyzerala ako druhé slnko, ťahala za sebou dlhý plamenný chvost a za hlasného burácania sa rútila smerom k stromu. Po lese sa rozliehalo také hrozivé dunenie, že mnohé zvieratá sa od ľaku rozprchli po okolí. Aj Kovo sa bál, prekonal však strach a zostal nehybne stáť. Srsť na pažiach sa mu od napätého očakávania tak zježila, že sotva dokázal dýchať.

A vtedy sa to stalo.

Kovo si zaclonil oči, keď obrovský kus oblohy spadol do koruny stromu a zavrátal sa do hrubého kmeňa. Vzápätí sa planúca guľa zaborila do zeme. Náraz, ktorý nasledoval, presiahol všetko, čo si Kovo dokázal predstaviť.

V tom záblesku sa všetky stromy prehli. Pripomínali steblá trávy zašliapnuté gorilou nohou. Rana – ak sa to tak dá nazvať – bola taká obrovská, že Kovo na okamih ohluchol: ničivý hukot mu takmer roztrhol lebku. Zem pod jeho nohami sa zavlnila, zdvihla sa a odhodila ho nabok.

Potom sa strhla búrka.

Kova vo chvíli nárazu zaplavil taký výbuch osľňujúceho svetla, že cez očné viečka cítil jeho žiaru. Vzápätí oblohu zahalil oheň a vietor – a všetko naokolo vzplanulo, akoby sa krajinou prehnal ten najničivejší blesk.

Kovo padol na zem a v ďalšom okamihu ho pohltila tma.

Keď sa prebral z mrákot, pripadal si ako na pokraji smrti. Para stúpajúca zo spálenej zeme mu priškvarila časť tváre a namiesto oblohy mal nad hlavou víriacu tmú, ktorá zakrývala slnko. Zaprel sa o kĺby a postavil sa na všetky štyri končatiny. Všimol si, že sa pod ním nahromadila akási odporná čierna miazga, ktorá sa mu prilepila na sršť. Dvíhal sa mu z nej žalúdok. Za nesúhlasného odporu vlastného tela a praskajúcich kostí sa prinútil k pohybu. Premýšľal, koľko kostí má rozdrvených.

Vzpriamril sa a zadíval sa na okolitý les. Lenže žiadny les tam nebol. Stromy aj skaly zmizli a zem sa premenila na obrovský dymiaci kráter.

Kovo sa pozrel na miesto, kam dopadol úlomok neba.

Strom tam neochvejne stál – s poskrúcaným kmeňom, ktorý žeravá guľa preŕala napoly.

Hoci Kovo pod zemou stále cítil klokotať jeho život, vedel, že niečo sa zmenilo.

A nezmenil sa iba strom – Kovo sa napriek utrženým ranám zrazu cítil silnejší a jeho myšlienky sa rozjasnili. Po dymiacich zrúcaninách vyliezol na hrebeň krátera.

Skaza. Videl ju všade, kam sa pozrel. V zemi sa vytvorili obrovské čierne praskliny. Kovo si všimol, že medzery sa začínajú naplňať vodou, ktorá pevninu rozdelila na viacero častí. Schyľovalo sa k búrke. Kovo nevdojak vytušil, že zvyšok jeho kmeňa sa pomínul. Tvory zo vzdialenejších krajín možno ten náraz prežili, ale Kovova džungľa zanikla.

Mladý ludoop rozťahal nozdry a pevne zavrel oči. Zo zúfalstva by sa najradšej búchal do prs, reval a besnil. Lenže nikto by ho nepočul. Zostal sám.

Otočil sa za zvukom sipivého funenia, ktoré začul za chrptom. Medzi rozvalinami zničenej krajiny zazrel, ako sa zo zeme vynára chobot obrovitého slona – odkvapkávala z neho čierna miazga. Slon akoby zázrakom prežil. Rovnako ako on. Ozvali sa ďalšie zvuky a čoskoro sa objavili ďalšie zvieratá.

Dovedna ich bolo pätnásť.

Všetky prešli podobne ako Kovo zvláštnou premenou – boli silnejšie a väčšie než predtým. Ľudoop sa spoločne s ostatnými zvieratami pomaly presunul k stromu, do stredu dymiaceho krátera. Tá vec, čo spadla z neba, sa zavíjala hlboko do zeme a zanechala po sebe brázdu nechutnej čiernej miazgy.

Niektoré zvieratá nedokázali zostúpiť nadol alebo sa báli. Lenže Kovo sa nemohol vzdať. Opičí kmeň, staršina, jeho matka ho poverili, aby priniesol svedectvo o padajúcich nebesiach, a on chcel svoju úlohu dokončiť.

Pristúpil k jazve v kmeni. Strom vyzeral tak krehko, až sa Kovo bál, aby ho nepoškodil. Keď sa však dotkol dymiacej kôry, zacítil pod svojimi prstami život – strom vzdoroval vlastnej záhube a pokúšal sa nanovo vyrásť.

Kus oblohy, ktorý sa zaboril do zeme, vytvoril strmú priehlinu. Kovo sa nebál zradnej jamy. Labuť a sokolica, zostupujúce vedno s ním, sa vzdali, ale on – silný a odvážny Ľudoop – pokračoval ďalej.

Nakoniec v spleti koreňov objavil dno priehlbiny. Nachádzalo sa tam o trochu viac miesta než pod klenbou stromov v džungli, kde jedával jeho kmeň.

V jame bola taká tma, že Kovo sotva rozoznal vlastnú ruku. Našťastie striebisté svetlo koreňov stromu postačo-

valo na to, aby uvidel to, prečo sem prišiel. V útrobach zeme uviazlo čosi veľké a oválne.

Vyzeralo to ako kameň stvorený zo zvláštneho... dostatočne tvrdého materiálu, aby prevrátil samotný svet.

Kovo zadržal dych. Pod povrchom sa niečo hýbalo. Záchvev života pripomínajúci tlkot srdca. Čosi bolo vnútri a snažilo sa prebojovať na slobodu. Kovo cúvol, uprene sa na tú vec zadíval a potom mu to došlo.

Nebol to úlomok neba.

Nebol to kameň.

Bolo to vajce.

Lovec a korisť

MUŽ V KAPUCNI SA VO SVITE MESIACA POHYBOVAL AKO tieň. Mal neuveriteľne bledú pokožku, spod ktorej presvitali pulzujúce fialové žily, čo sa mu ako úponky nejakej rastliny vetvili na krku a spánkoch. Jeho oči vyzerali neľudsky – popri obrovských zreničkách sa sotva dali rozlíšiť bielka. „A títo cestovatelia,“ povedal netrpezlivo so stiahnutými perami. „Kde sú teraz?“

„Neviem, pane!“ vykrikol Hazil roztraseným hlasom. „Zostali v dokoch len jednu noc, aby doplnili zásoby a zaobstarali si čerstvú vodu.“ Hazilovi sa hovorilo ťažko, pretože visel za členky cez okraj kamenného móla. Okolo nôh mal omotané lano zavesené na kladke, ktoré slúžilo na nkladanie a vykladanie lodí, a bezmocne sa pohojdával nad vodou. Desať metrov pod ním sa o skaliská pozdĺž brehu divoko trieštili biele príbojové vlny. Visel tam už dlhé hodiny a vzduch sa po západe slnka ochladil. „P-p-prosím,“ jachtal. „Som len obyčajný správca prístavu.“

„Si oveľa viac,“ povedal muž v kapucni a stiahol si jednu z kožených rukavíc. Hazil si všimol tetovanie na chrbte jeho ruky – obrysy duchovného zvieraťa ovládaného mužovou vôľou. „Si posledná žijúca osoba, čo videla tých, ktorých hľadám.“ Muž sa jedovato uškrnul. „To, či budeš *d’alej* žiť, závisí výhradne od tvojej priateľky.“

Hazil natiahol krk a pozrel sa nad seba – na kladke sedela strieborná krysa a nahlodávala uzol, ktorý ho držal vo vzduchu. Krysa Poe bola jeho duchovným zvieraťom. Jeho najvernejšou kamarátkou. Až na to, že už mu nepatrila. Zahalený muž s ňou niečo urobil, nakazil ju akýmsi krútiacim sa čiernym parazitom, ktorý ich puto pretrhol... a vtedy sa Poe stala mužovým otrokom.

Hazil prehltol. Hoci bolo chladno, cítil, ako mu po hlave steká pramienok potu. Sledoval, ako Poe dychtivo obhrýza povraz vŕzgajúci pod jeho váhou. Ešte pár ďalších vláken, a poletí v ústrety smrti.

„Mali tí cestovatelia so sebou duchovné zvieratá?“ opýtal sa muž v kapucni. „Sokolicu, leva a labuť?“

„Žiadne zvieratá som nevidel, pane,“ odvetil Hazil. Potom však usúdil, že najlepšie bude, ak mužovi povie, čo chce počuť, a tak rýchlo dodal: „Ale neprekvapilo by ma to! Zjavne niečo skrývali. Celá posádka mala červené plášte a ich tváre zakrývali masky. A keď platili, vytiahli z batohov strieborné piastry – menu, ktorú používajú v Zourtzi.“

Muž nespúšťal z Hazila temné oči. „A ktorým smerom sa vydali, keď vyplávali z prístavu?“

„Na juh. Rovno k Zamrznutému moru.“ Hazil pokrútil

hlavou. „Varoval som ich, že v ľadových vodách stroskotajú, ale nepočúvali ma.“

Muž v kapucni prikývol. Táto správa ho potešila. Otočil sa k niekomu za Hazilom – k jednému z členov svojej posádky – a luskol prstami. „Naložte čerstvé zásoby. Vyrážame k Zamrznutému moru. Dnes večer.“ Muž, oblečený v zelenom plášti, sa uklonil a ponáhľal sa splniť rozkazy.

Hazil pozoroval členov posádky. Ich zelené plášte ho miatli – toto neboli tí Zelenopláštnici, ktorých poznal. Mali bledé tváre a na ich čelách sa hmýrili odporné čierne špirály. Vyzerali ako zvinuté červy zavŕtané pod kožou. Možno ich muž v kapucni ovládal, podobne ako jeho Poe. Keď sa na muža lepšie pozrel, všimol si, že aj on má na čele špirálu. Azda aj jeho niečo ovláda? Niečo ešte silnejšie, než je on sám?

Hazil visiaci na lane sebou trhol a potom sa pootočil, lebo krysie zuby prehryzli ďalšie vlákno. Zavrel oči, aby sa nemusel dívať na skalnaté pobrežie pod sebou. „Povedal som vám, na čo ste sa pýtali! Pustíte ma?“

„Naviedol si nás správnym smerom,“ odpovedal muž v kapucni. „A preto ťa ušetrím.“ Mľaskol jazykom a Poe k nemu okamžite pribehla, akoby tento signál nacvičovali odjakživa. Potom sa obrátil a vyrazil k nástupnému mostíku svojej lode.

Hazila zaplavila úľava... až kým nepochopil, že zahalený muž má v úmysle ho tam nechať visieť. „A čo ja, pane?“ vykrikol za odchádzajúcou postavou. „Nevezmete ma so sebou? Môže trvať celé týždne, kým k tomuto odľahlému prístavu dorazí ďalšia loď.“

„Radšej dúfaj, že to bude skôr,“ zavolať muž cez plece.

„Pane!“ zajačal Hazil. „V tom mori svoju korisť nikdy ne-
nájde. Je to cintorín lodí. Aj keby ste vedeli, kam plávate,
nedostanete sa tam bez sprievodcu. Určite ste počuli príbe-
hy, ktoré rozprávajú o tom, že v Zamrznutom mori sa strel-
ka kompasu nikdy neprestane točiť – je to pravda. Skôr než
sa nazdáte, budete blúdiť po vlastných stopách. Len ja po-
znám tie prúdy. Zachráňte mi život a vezmite ma so sebou.
Dovediem vás k tým, ktorých hľadáte!“

Muž v kapucni sa zastavil na konci móla. „Zaujímavá
ponuka,“ poznamenal. „Ale ja už sprievodcu mám.“ Nadvi-
hol lem svojej tuniky a dotkol sa tetovania na boku – odtla-
čok znázorňoval akúsi škvrnitú šelmu. Zablesklo sa a vzá-
pätí sa vedľa muža objavil obrovský leopard. Zviera
privrelo fialové oči a oblízalo si lesklé tesáky.

Hoci Hazil neprekypoval bohvieakou múdrosťou, rých-
lo sa dovtípil, o koho ide. „To je... Uraza?“ zašepkal. „Veľká
strážkyňa.“

„Presne tak.“ Zerif si kľakol a pohladil leopardicu, pri-
tom sa dotkol špirály na jej čele. „A patrí len mne.“ Zahľadel
sa na šelmu s roztiahnutými nozdrami. Hrozivo vrčala a jej
tesáky svietili v matnom svetle dobiela. „Tvoje služby nepo-
trebujem,“ povedal muž v kapucni. „Uraza je lovec. Dove-
die nás ku koristi. A potom jej korisť umrie.“

Zamrznuté more

ABEKE SEDELA VO VRAŇOM HNIEZDE A DÍVALA SA PONAD nepokojnú vodnú hladinu siahajúcu až k bielemu obzoru. Zovrela v ruke obsidiánový kamienok, z ktorého vytesávala hrot šípu. V puzdre ich mala desiatky. Voda bola ľadová, podobne ako vzduch. No ani zďaleka sa to nevyrovnalo chladu, ktorý cítila vo svojom vnútri. Otrhaný plášť ju príliš nezohrieval, ale aj tak si ho pritiahla tesnejšie okolo pliec. Nosila odev Zelenopláštnikov. Ale naozaj k nim patrila? Zelenopláštnici mali duchovné zvieratá. Ona nemala nič.

Keď sa loď, škrípajúca fregata, ktorú pomenovali *Kajúcnik*, naklonila nabok, musela sa pridržať lán vranieho hniezda, aby nespadla do hlbokaj vody. Pod sebou počula, ako sa posádka snaží pomocou lán narovnať loď. Stále smerovali na juh – už niekoľko dní sa s Rollanom plavili po neprebádanom mori, známom búrkami a lodnými vrakmi. Aj teraz videla rozoklané úlomky ľadových kryh, ktoré z vody